

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci žalobce **J. V.**, zastoupeného JUDr. Martinem Schulhauserem, advokátem se sídlem Karviná, Fryštát, Karola Šliwky 125, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel** se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 8489-2/2015-900000-304.5 ze dne 2. 4. 2015, ve věci spotřební daně z tabákových výrobků,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí **Generálního ředitelství cel** č. j. 8489-2/2015-900000-304.5 ze dne 2. 4. 2015 **se z r u š u j e** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Martina Schulhausera, advokáta se sídlem Karviná, Fryštát, Karola Šliwky 125.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou, doručenou původně Městskému soudu v Praze dne 3. 6. 2015, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2015 č. j. 8489-2/2015-900000-304.5 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím byl potvrzen platební výměr Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 10. 2014, č. j. 93340-2/2014-570000-32.2, kterým byla žalobci spotřební daň z tabákových výrobků v celkové výši 1.416.943 Kč.

Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasil. Předně namítl rozpor mezi odůvodněním napadeného rozhodnutí, které vychází z toho, že žalobce vybrané výrobky dopravoval, a platebním výměrem, kterým je žalobci spotřební daň doměřena z důvodu skladování vybraných výrobků, tedy z jiného důvodu odpovědnosti žalobce za spotřební daň. Dále namítl, že není plátcem spotřební daně. Žalobce s vybranými výrobky nenakládal, nedisponoval s nimi, nijak s nimi nemanipuloval; na krabicích nebyly zjištěny žalobcovy otisky prstů a zboží pouze měl v dodávce, kterou řídil. Ohledně přepravovaného zboží byl uveden v omyl a o tom, že přepravuje tabákové výrobky, nevěděl. Správce daně a žalovaný nedostatečně zjistili skutkový stav, neboť neprováděli další šetření za účelem zjištění odpovědného subjektu, čímž porušili ustanovení § 92 odst. 2 daňového řádu. Podle žalobce se měli zabývat tím, zda se žalobce prodejem tabákových výrobků zabýval, zda někdy prováděl nelegální dovoz tabákových výrobků, což jsou všechno okolnosti, které na rozhodnutí mají vliv. Nic z toho zjišťováno nebylo. Není ani pravdou, že by žalobce neposkytl žádná skutková tvrzení. K tomu žalobce odkázal na svou výpověď z 26. 3. 2014. Žalobce tak považuje rozhodnutí žalovaného za nesprávné a navrhl jeho zrušení.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Rozpor mezi platebním výměrem, kde je uvedeno, že předmětná daň je vyměřena žalobci jako osobě skladující vybrané výrobky, a rozhodnutím žalovaného, který prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že žalobce přepravoval vybrané výrobky, nemá na rozhodnutí ve věci žádný vliv. Plátcem spotřební daně je podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v rozhodném znění (dále jen „zákon o spotřebních daních“) osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky. Pro danou věc je tak nadbytečné zabývat se hlouběji definicí pojmu skladování vs. dopravování, resp. tím, zda žalobce v inkriminovanou dobu předmětné tabákové výrobky jím řízené vozidlo dopravoval nebo ve chvíli jejich zjištění celními orgány po odstavení vozidla skladoval. Jak skladování, tak i dopravování předmětných tabákových výrobků činí žalobce plátcem daně.

Pro určení žalobce jako plátce daně je dále nerozhodné, zda se předmětných vybraných výrobků osobně dotýkal. Absence otisků žalobce na předmětných tabákových výrobcích tak nemá na jeho povinnost zaplatit spotřební daň žádný vliv, když ani nedokládá to, že by s nimi nijak nemanipuloval, neboť mohl mít rukavice. Žalobce měl předmětné vybrané výrobky v inkriminovanou dobu v detenci, což jej jakožto jedinou zjištěnou osobu s jakýmkoliv vztahem k těmto výrobkům činí nepochybně plátcem daně. Pro tento závěr nemohou mít vliv ani žádná zjištění správce daně či žalovaného ohledně minulé činnosti žalobce.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 25. 3. 2014 byla na stanovišti č. 21 směr Planá – Cheb v obci Drmoul provedena kontrola dodržování jednotlivých ustanovení zákona o spotřebních daní, v rámci které byla provedena kontrola vozidla Volkswagen Multivan 2,5 TDI, RZ: X, řízeného žalobce. V nákladovém prostoru výše uvedeného vozidla bylo zjištěno větší množství vybraných výrobků – cigaret – celkem 628.000 ks s označením z části neplatnou tabákovou nálepkou (ukrajinská) a z části bez platné tabákové nálepky. Vybrané výrobky byly dopravovány bez dokladů prokazujících jejich řádné zdanění, nebo prokazující oprávněné nabytí bez daně a s ohledem na množství se nejedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu. Žalobce v podaném vysvětlení zaznamenaném na úředním záznamu ze dne 26. 3. 2014 uvedl, že neví, komu zboží patří. Osoba, kterou nezná, jej požádala o odvoz zboží podle předložené faktury na papírové ručníky do Chebu, kde se mu měl někdo ozvat, kde má zboží předat. Zboží nenakládal, převzal je spolu s automobilem včetně dokladů a prohlášení k vozidlu s tím, že zboží odveze dle instrukcí. Majitelem vozidla je kamarád žalobce a zboží převzal v Karviné. Za převoz zaplacené nedostal, ale byla mu slíbena částka 4.000 Kč po doručení zboží na místo určení. K cigaretám žádný doklad nemá, protože měl za to, že veze papírové ručníky podle předložené faktury. Dále žalobce již neuvedl nic a v následujícím správním řízení odmítl vypovídat. Faktura, kterou žalobce správnímu orgánu předložil, byla vystavena dne 17. 3. 2014, dodavatelem zboží – papírových ručníků skládaných v počtu 16x2500 ks byla společnost Mikes s.r.o., Jelínkova 278/2a, 721 00, Ostrava – Svinov, která však vystavení faktury popřela. Jako odběratel byla uvedena společnost Kartona s.r.o., Rolnická 656, Sokolov, IČ: 29104084. Dodavatel přitom jakýkoliv obchodní kontakt s touto společností popřel. Faktura zní na částku 3.725 Kč a není podepsána, pouze opatřena razítkem, přičemž dodavatel rovněž popřel, že by užíval razítko zde na faktuře použité. Majitel vozidla, které žalobce řídil K. B. potvrdil, že žalobci vozidlo zapůjčil, ale účel mu nebyl znám.

Správce daně rozhodl dne 20. 10. 2014 shora citovaným platebním výměrem tak, že žalobci vyměřil spotřební daň v celkové výši 1.416.943 Kč, přičemž žalobce určil plátcem spotřební daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, jako osobu skladující vybrané výrobky ve větším množství, než je množství pro osobní potřebu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 5 písm. g) zákona o spotřebních daních, aniž by prokázal, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné ve smyslu ustanovení § 5 zákona o spotřebních daních. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, *plátcem daně je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná*

o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.

Právnická či fyzická osoba se podle tohoto ustanovení tedy stane plátcem spotřební daně ve dvou případech (za splnění dalších zákonných podmínek) – když vybrané výrobky skladuje nebo dopravuje. Již z prostého jazykového vyjádření je zřejmé, že podmínky pro naplnění v zákoně nedefinovaného pojmu „skladování vybraných výrobků“ a „dopravování vybraných výrobků“ budou odlišné. Tomu odpovídá i příslušná judikatura. Výkladem podmínek, za kterých se právnická či fyzická osoba stane plátcem spotřební daně při dopravování vybraných výrobků, se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 1 Afs 94/2009 – 56 ze dne 30. 9. 2009, ve kterém dovodil, že za kumulativního splnění podmínek stanovených v § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních se dopravce stává plátcem daně bez dalšího, tedy bez ohledu na skutečnost, zda věděl nebo vědět měl a mohl, že přepravované výrobky podléhají spotřební dani. Za nepřipadnou označil námitku osoby vybrané výrobky dopravující, že byla uvedena v omyl, neboť se u dopravce předpokládá vyšší stupeň profesionality a vyšší míra odborných znalostí; dopravce si má zjistit, zda převážené výrobky jsou předmětem daně, popř. smluvně ošetřit riziko uvedení v omyl. V rozsudku č. j. 5 Afs 35/2008 – 53 z 27. 6. 2008 Nejvyšší správní soud dovodil, že je nerozhodné, že doprava byla zcela náhodná a osoba dopravující vybrané výrobky nebyla stálým dopravcem, postačí jednorázová činnost. Výkladem podmínek pro vznik povinnosti zaplatit spotřební daň u skladovatele se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku č. j. 7 Afs 69/2007 – 85 z 26. 2. 2009, ve kterém dovodil, že osoba skladující vybrané výrobky nemusí o existenci těchto výrobků vědět, nemusí je chtít uchovávat, ale musí je mít v prosté detenci, není – li zjištěna osoba, která je kvalifikovaným způsobem skladovala. V rozsudku č. j. 9 Afs 59/2008 – 80 ze dne 23. 4. 2009 při výkladu pojmu skladování dovodil, že postup cestou od osoby s nejbližším vztahem k výrobkům k osobám dalším je nutno omezit na osoby, u kterých je existence detenčního práva alespoň pravděpodobná.

Krajský soud nesouhlasí s názorem žalovaného, že je nadbytečné se zabývat tím, zda žalobce se stal plátcem spotřební daně z důvodu, že vybrané výrobky skladoval či dopravoval, ačkoliv (za splnění dalších zákonných podmínek) se plátcem daně podle citovaného ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních vskutku stává jak skladovatel, tak dopravce vybraných výrobků, neboť podřazení pod jednu z těchto skutkových podstat determinuje stanovení rozhodných skutečností, které je správce daně, resp. žalovaný povinen prokázat, aby byly splněny zákonné podmínky pro vznik povinnosti žalobce daň zaplatit. Jinými slovy, pokud správce daně vyměřil žalobci daň z důvodu skladování vybraných výrobků, je nutné prokázat – kromě dalších podmínek – splnění znaků detence, jak byly definovány shora uvedenou judikaturou, a současně vyloučit existenci osoby s kvalifikovaným detenčním právem, popř. osoby, která má k předmětným vybraným výrobkům bližší právní vztah. Naopak, byla – li daň vyměřena z důvodu dopravování vybraných výrobků, je nutno prokázat, že žalobce vybrané výrobky dopravoval. Od toho se dále odvíjí případná obrana žalobce. V posuzovaném případě je však rozpor mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním, když ve výroku platebního rozkazu je uvedeno, že žalobci je daň vyměřena jako osobě, která vybrané výrobky skladovala, z odůvodnění však vyplývá, že žalobce měl vybrané výrobky dopravovat; není tak jasné, z jakého důvodu byla žalobci spotřební daň vyměřena. Žalovaný prvostupňově

rozhodnutí správce daně potvrdil, aniž by tuto rozpornost odstranil. Rozpor mezi výrokem a odůvodněním vede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nesrozumitelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 – 78) a krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení žalovaný odstraní rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí a podle toho, zda žalobci byla daň vyměřena z důvodu skladování či dopravování vybraných výrobků se bude zabývat splněním podmínek pro vznik povinnosti žalobce daň zaplatit.

Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, dvakrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky, a dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku podle § 57 odst. 2 s. ř. s.. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení žalobce zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 5. října 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu